

ГЛАВА 57.

Плаванъето.

Когато Сотиръ са покачи на кораба, който щѣше да го занесе въ Кримъ, и видѣ милата си Юлія да са отдѣля отъ него, осѣти неисказана скърбъ и съззы потокохъ изъ очитѣ му. Едно неопредѣлено предчувствіе го облада, и сичкото мужество и дързновение което го насърчаше преди нѣколко минути изчези като чрезъ волшебство. Той са оттегли на задната страна на кораба и гледаше ладіята, която запасяше къмъ сухо супругата му. Той не съгледа даже че когато вече корабътъ бѣ дигналъ котвата си, капитанинтъ, който го бѣ призовавъ да го занесе въ Кримъ, не са виждаше никакъ; и една ладія приближи съ единъ младъ момъкъ, който носяше въ нея два голѣмы сънджъка и които са истеглихъ отъ моряцитѣ щомъ той стъпи на кувертата.

Единъ отъ моряцитѣ като са приближи до младия момъкъ и го изгледа втрещено рече му:

— Ты ли си, Капарида? На добъръ часъ! за кждѣ, ако ще Господъ?

— Рѣшихъ са, Клотегира, да отидъ и азъ въ Кримъ или да преконсамъ или да . . .

— Какво имашъ тамъ въ *касытъ*?

— Питія.

— Какво? и ты търговецъ ли ще ставашъ?

— Дотегихъ ми вече да съмъ слуга.

— Не са кахари, Капарида! Надѣхъ са да сполучишъ ще кажъ послѣ нѣщо.

— Добро, пріятелю мой, ще са видими.

И той пристѣпи пенарочно къмъ мѣстото дѣто сѣдѣше Мацко умыслеъ, когато корабътъ плаваше вече бърже подъ добъръ вѣтъръ. Мацко нито са обыкъ да го погледне, толкози дълбоко бѣ нажаленъ. Но нито Капарида смѣи да го